

i Lovudkastets § 3, nemlig angaaende den Tægt, der skal sættes paa de forskjellige Varer, som paa Færøerne bruges til at betale de offentlige Afgifter med. Det vil erindres, at det ved Loven om Indførelse af en Capitelstægt paa Færøerne af 16de Februar 1856 blev anseet for rigtigt at benytte raa, uvasket Uld som Værdieenhed; dengang meente man altsaa, at det var den sikreste og bedste Maalestof, som man kunde benytte, men nu er man derimod kommen til den Anskuelse, at den raa, uvaskede Uld ikke kan benyttes som Eenhed, men at den først maa reduceres til Trøier. Det forekommer mig imidlertid, at den Vanskelighed, som saaledes har vist sig at være tilstede med Hensyn til at benytte raa, uvasket Uld som Eenhed, vistnok ogsaa let vil kunne sig gjældende ved at benytte Trøierne som Eenhed; ja der er, saavidt mig bekjendt, efter hvad jeg har haft Leilighed til at see af en Erklæring om dette Spørgsmaal, allerede Strid mellem de Sagkyndige paa Nerne om, hvorvidt den opstillede Regel for Reductionen af Uld til Trøier er fuldstændigt rigtig; idet det er omtvistet, hvorvidt en  $1\frac{1}{2}$  Punds Trøie skal regnes lige med  $3\frac{3}{4}$  eller  $3\frac{1}{2}$  Pund Uld. Da der nu derhos i Slutningen af Lovudkastets § 3 er foreslaaet, at Forandringer i de i Paragraphen anførte Sætsler skulle kunne foretages af Kongen efter Indstilling af Lagthinget, saa forekommer det mig, at det vil være det Simpleste, at Lagthinget nu strax bemyndiges til selv med Kongens Stadsfæstelse at tage Bestemmelse om de Forandringer, der hør foregaae i Loven af 16de Februar 1856. Dette laader sig formeentlig ligesaagodt gjøre, som det kan overlades til Lagthinget senere med Kongens Stadsfæstelse at tage Bestemmelse om de Forandringer, der maatte vise sig nødvendige i de i nærværende Lovudkast foreslaaede Sætsler, og Rigsdagen vil saaledes undgaae at komme ind paa at besætte sig med dette ganske specielle Anliggende.

**Justitsministeren:** Den sidste ærede Talers Forslag gaaer, som det forekommer mig ud, egentlig ud paa at optage den Tanke, som er udtalt i Slutningen af § 3, og altsaa give Regjeringen en almindelig Bemyndigelse til efter Indstilling af Lagthinget at bestemme Sæts-

lerne for Capitelstæten. Dette er en Tanke, som jeg mener fortjener nærmere Overveielse. Der er iøvrigt Ingen, som mere end jeg kan beklage, at vi denne Samling her i Thinget savne Repræsentanten for Færøerne, men jeg maa dog give en Oplysning i saa Henseende, som maaskee kan have Betydning med Hensyn til den Beslutning, som det høie Thing maatte fatte; det er nemlig den, at dette ærede Medlem, som vi idag i saa høj Grad savne, tillige er Medlem af Færøernes Lagthing, og at det fremgaaer af Acterne, at han har haft en meget væsentlig Deel i det, som blev vedtaget af Lagthingets Fleertal, navnlig i det omtvistede Punkt. Jeg troer derfor, at de Anskuelser, som her vilde være komne til Orde gjennem ham, ere de samme som de, der ere nedlagte i det foreliggende Lovudkast. Det turde jo være, at Ministeriet har været for villigt til i denne Sag ubetinget at følge Lagthingets Beslutning, men paa den anden Side er det overordentlig vanskeligt, naar man ikke er i Besiddelse af Localkundskab, at komme til et andet Resultat end det, der gjennem Afstemning i Lagthinget er blevet vedtaget. Jeg troer nu egentlig talt, at de Indvendinger, der ere gjorte mod denne Ordning — som ganske vist vil have til Følge, at Tiendeprestationerne, paa hvilke Capitelstæten jo er anvendelig, i Reglen vilde blive noget lavere, end de maaskee, naar man kunde komme til en nøjagtig Kundskab om Priserne og Værdierne, burde være —; ere noget overdrevne. Det ærede Medlem, som idag talte først, gav med den Sagkundskab, som han jo ganske vist er i Besiddelse af i meget større Grad, end jeg kan sige mig at være, en Fremstilling af hele dette Forhold, som efter min Overbeviisning i alt Væsentligt var stemmende med Virkeligheden. Saalænge Monopolhandelen fandt Sted, bleve de Varer, hvori Tienden præsteredes, modtagne af Handelen til en ganske bestemt Priis, saa at det f. Ex. var aldeles bestemt og uroffeligt givet, at Prisen paa en Uldtrøie var saa og saa Meget, men da Monopolet hørte op, fremtraadte ganske naturligt Nødvendigheden af at udfinde den virkelige Værdi. Dette var Anledningen til, at man i 1856 gav den Lov, som der desværre allerede